

Un fulg coboară amețit, apoi altul; fulguiește, începe să ningă mai consistent, apoi o neoprită revărsare de alb din cerul plumburiu. Alb-imaculat ce acoperă noroaie și crengi rupte, acoperă durerile trecutului sau ale prezentului. Albă zăpadă se întinde cât vezi cu ochii, învelind liniștitor dealuri și păduri, văi cu case mărunte, munți cu creste semețe și singuratice. Acoperă iarba și clăile de fân, acoperă mușuroaiele simple sau cele încă având pentru noi o anume semnificație.

Privește cum ninge Decembrie! Visuri albe, peisaje cu lumina strălucitoare, imense întinderi de iarnă, frumoase ca o speranță din copilărie. Păsări negre trec seara peste uriașul cer portocaliu, printre nori mărunți intră ultime raze gălbui, luminând vârfuri înzăpezite. Apoi încă o noapte adâncă, cu fulgi căzând neînduplecat peste pădurea de iarnă. Vântul le amestecă și le ridică, le spulberă și le adună în cetini, pe trunchiuri, pe cuvertura groasă ce se îngroașă în continuare.

Plapumă albă, zăpadă cât cuprinde privirea. Molizi încărcăți cu chiciură devin lipsiți de verde, iar când se profilează pe cerul albastru, limpede și nemărginit de adânc, strălucind albi în bătaia soarelui... incredibil câtă splendoare poate să existe! Nu pare prea credibil că în asemenea atmosferă de sărbătoare a frumuseții, gloate de oameni-vânători se adună și se pregătesc săucidă din plăcere!

Un peisaj alb-negru, fără culorile nenumărate triliarde ale anotimpurilor nehiernale. Fulgi albi uriași cad fără-întrerupere, vântul se joacă haotic cu ele; oricum, odată toate ajung jos, așternând o cuvertură albă imaculată, care acoperă trecutul ca un nou început. Iarna, un timp al albului cu negru. Nopti lungi și zile scurte, iarna cea rece și întunecată, iarna cea în care căldura umană a sufletului celor apropiați devine și mai importantă pentru fiecare dintre noi. Un timp al inexistenței aparente, al retragerii din forfotă, un timp al calmului rece. Zăpada asta de o mie de feluri, înghețată, spulberată de vânt sau umedă, atârând greoaie de copacii pe care îi rupe? O pudră alburie în peisaj, sau omăt gros de te scufunzi în alb. Zăpadă și iar zăpadă, sclipitoare sau albă-mat, zăpadă peste pădure și peste gheața ce acoperă râul și lacul, zăpadă pe case și pe străzi, pe biserici și pe crucile pământului. Peisaj încremenit, parcă nu-ți vine să crezi că pe aici nu demult era vară, plină de fluturi și flori milioane. De-închizi ochii parcă vezi culori fragede și pure ale miliardelor de ființe ce odată și-au trăit pe-aici... Viața. Păduri desfrunzite, mai sus molidișuri dense, încărcate de zăpadă. Arbori fără frunze, codru fără verde, pădure de iarnă cu arbori uriași și mulți, totuși vietăți singuratice. O liană, o iederă urcă pe trunchi către înălțimi, iar sus este plină de verde, sfidând gerul și sfidând totul, ca un exemplu că totuși... se poate! Peisaj alb cu copaci ca desenați cu tuș negru, fiecare ramură, fiecare creangă contribuind cu un detaliu fin, pe un fond uriaș alb-imaculat. Alb și alb, mult, cu cenușiu și negricios, cu brun-închis, doar câteva nuanțe și totuși există o incredibilă maiestruozitate a formelor, a întinderilor pustiite în care viața este mai puțin manifestă. Vântul spulberă zăpada, se joacă cu ea, fuioare albe dansează pe înălțimile înghețate.

Oare cum de-un animal sălbatic poate supraviețui acestor condiții? Noapți fără-de-capăt, geruri năprasnice cu stele sclipitoare de-ți străpung existența. Auzi noaptea cum trosnesc și se sparg cristale de gheață, cum țurțuri plesnesc de atâta exasperare. Ai vise de primăvară și iluzii cu plăceri ale verii... în creierul tău fierbinte de animal sălbatic? Dar ierburile, rădăcinile, hrana care reprezintă viața, toate sunt acoperite gros cu plapuma albă. Zăpada ce acoperă totul. Zăpadă în care te afunzi, care te oprește din deplasare, în orice direcție de nu se mai termină. Dacă ești animal bătrân, cunoști tu locuri unde zăpada este spulberată de vânt, locuri unde iarba este nu-departe. Dacă vrei să mai trăiești, te ascunzi în zăpadă și nici nu mai este atât de drastic gerul. Dar trebuie să te hrănești, invariabil, frecvent și fervent, cu orice risc, că altfel primăvara nu va exista și pentru tine. Dacă ești o sălbaticie carnivoră, unde dracu' găsești ceva de mâncare? În tot peisajul acesta, unde sunt animalele, oare au fost chiar toate ucise de albul mai ucigător decât albul zăpezii? Nu, vânătorul nu le-a găsit chiar pe toate, mai trebuie să fie câteva ascunse prin râpe neumblate, prin locuri unde nu urcă Jeepurile pline cu braconierii-vânători! Șoarecii, chițcanii, broaște sau reptile, puii de păsări, toate acestea au dispărut. Nu mai ai nici fructe de pădure, boabe, iarbă, orice cu care altădată, dacă îți era îngrozitor de foame îți puteai astâmpăra durerea pe care vânătorii din Jeepane nu ar putea-o înțelege... încă. Dar tu ești Salbăția, ești puternic, ești urmașul milioanei de generații care toate au reușit cumva să dea flacăra mai departe. Îți găsești tu ceva de mâncare! Numai să nu vină albul-vânător, Dumnezeu să te ferească! Vine cu câinii lui dresați, antrenați, subjugați, câini care îi sunt slugi ce nici nu mai au idee despre stămoșii lor liberi... lupii. Nu, nu zăpada e problema, asta a mai venit multă, chiar enorm de multă, modelând munții, glaciațiuni

transformând peisajul. Nu, nu zăpada este problema! Zăpada este parte din viață, poți să te lupți cu ea. În schimb, tot alb, omul cu pușca este ucigașul fără suflet, cu el nu ai nici o șansă. El te așteaptă la pândă, el te scoate la goană din cea mai adâncă pădure, el te momeste cu hrana de care ai neapărat nevoie... Omul vânător, care zice că te iubește, zice că ține la tine, zice că înțelege Natura, dar pe tine carnivor-sălbatic te consideră un dăunător, 'un vierme'. Pe altele ierbivore-sălbatic le consideră podoaba pădurii, dar ce folos pentru ele dacă le ucide cu aceeași pasiune-patologică a diavolului însetat de sânge. Plăcerea de a nu da șansă, plăcerea de a decide ce să trăiască și ce să moară... apoi a apăsa pe trăgaci. Te poți întreba, ce poate să fie mai josnic la un om decât să omoare din plăcere, să fie un ucigaș în serie?

Animalule sălbatic, în societatea noastră ce-și simte viitorul... tu nu contezi. Contează banul, valoarea blănii și a craniului tău, distracția când neiertător te ucide albul ce se crede om. Știi, animalule, am reușit să declarăm niște «arii protejate», dar nici acolo nu ai liniște, pace. Sunt prea mulți vânători/ braconieri care ar face orice să nu îți dea pace. Să te omoare. Animalule, știi ca nu te face fericit, dar să nu uiți ca mulți sunt cei care te-ar lăsa în pace, te respectă pentru cea ce ești și nu doresc să îți ia craniul, pielea, coarnele în ziua când ei au decis că ți-a venit sfârșitul. Problema pentru tine este ca tu, animalule sălbatic, nu poți simți încă iubirea și respectul celor mulți, dar poți fi ucis azi de cel care cinic zice că te iubește. Cică' ține la tine, sau mai exact la craniul tău. Știi că vânătorul există. Poate doarme, poate este la Senat, poate își cumpără cartușe. Dar se gândește la momentul când te va ucide din plăcere. Te deplasezi prin zăpada mare. Parcă îi simți prezența. Și de-odată este prea târziu. Durere străfulgerătoare, zbatere, imagini cu femela aceea superbă, cu puii tineri, cu zori de zi și rouă pe iarba fragedă. O ură fără de margini, speranța ca un Prădător Drept va veni și te va răzbuna, îl va pândi pe vânător, îl va urmări, nu îl va lăsa, îl va răni și îl va privi cum moare. Dar și ura dispare, ochii ți se înceteșează, simți că ceea ce totdeauna era atât de normal, să exiști, acum devine imposibil. El vine lângă tine, își pune piciorul pe fața ta ca semn al disprețului. Albă zăpada se întinde cât vezi cu ochii. Niște urme de Jeep, o baltă înghețată de sânge. Zăpada acoperă liniștitor toate dealurile, văile și munții. Acoperă iarba și clăile de fân, acoperă mușuroaiele simple sau cele încă având pentru noi o anume semnificație.

sursa:

peterlengyel.blogspot.com

Animal Sălbatic în Iarna Carpatină

Scris de dr. Peter Lengyel

Joi, 12 Ianuarie 2012 13:55 - Ultima actualizare Duminică, 05 Februarie 2012 08:19

